

DOM, CESARJA!
VSE ZA VEROM, DOM, CESARJA!

Domači Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

U Celovcu 30. junija 1897.

Štev. 12.

Lisjak-vrag.

Za konja kmet stotak je dal,
Ne zdi se draga mu žival.
Potem pa h igri in pijači
Povabijo ga postopači.
Kupčija dobra, slepa strast
Privabite jim kmeta v past.
In čez nedolgo brez beliča
Iz mesta gre in brez konjiča.
Ko skozi lozo gre temno,
Zagrabi nekaj mu nogó.
In zaboli ga, da zavpije,
Pa kdo ga sliši sred samije?!
Kar nekaj mimo njega v lés
Skrivnostno šine kakor bés.

„Oh! pústi, pústi, duh me hudi!“
Zastoče kmet, na tla se zgrudi.
Noči je ležal dober del,
Vzbudi ga zopet bližen strel.
Iz gošče Lisec, lovec stari,
Pred njega stopi, v smeh udari:
„Kakó pa ti si prišel v past?
Kaj šel divjačino si krast?“
In kmetič zgodbo vso pové mu
In stari lovec Lisec dé mu:
„Mordà pa bil je ta lisják,
Ki sem ga počil, tisti vrag!“
In gleda kmet žival rujavo —
Mordà zadel je lovec pravo!

Bogdan.

Kako je žid pomagal misijonarjem.

(Iz češkega. — *Svečan.*)

V D je bil misijon. Vodili so ga trije gg. očetje iz Jezusove družbe. Njih besede so močno segale v srce vernega ljudstva, ki se je zbiralo od vseh strani j poslušat besedo Božjo, kakor so nekđaj Izraelci hiteli h gori Sinaj. In navdušena beseda je šla ljudstvu k srci, poslušalci so se jokali s spokornimi solzami.

Enkrat popoldne je poklical jeden g. misijonar, prišedši iz spovednice cerkovnika (mežnarja) v župnišče.

„Mežnar, kako se imenuje tukajšnji žid?“

„Subak, častiti gospod.“

„Ali je tu več židov?“

„Ne, samo ta — in še tega nam je sam h poslal! Oprostite, da tako govorim.“

„Ne veste, ali je danes domá?“

„Kako bi ne bil domá! Toliko ljudij! Ima polno ljudij v gostilni in v štacuni — niti za stotak ne bi šel naprej!“

„Dobro! Pojdite torej k njemu in recite mu, da ga prosim, naj takoj pride k meni.“

Škoda, da nisem Karol Klič, da bi mogel mežnarjev obraz naslikati. Po teh besedah misijonarjevih

je mežnar odprl usta in oči, kakor bi ga bil kdo nenadoma udaril v hrbet in gledal je debelo duhovnika.

Misijonar se je veselo nasmejal: „Nič se ne čudite! Delam rad z židi „kšefte“. Takoj po njega pojdite!“

Mežnar odide, na stopnicah se pa ustavi, nakloni premišljujoč glavo na levo stran, potegne iz žepa tobacnico, vtakne z vso resnbnostjo tobak v nos in reče sam sebi: „Hm, hm! Kaj pa le temu židu hoče? To je čudna reč!“

Vstopi v kuhinjo. Kuharica je ravno odirala zajca. „Katica“, nagovori jo mežnar, „svet ne bo več dolgo stal.“

„Kje pa ste to zopet čitali?“

„Nikjer — ali jaz pravim, da bode kmalu konec svetá.“

„Ali ste postali prerok? Odkod to veste?“

„Pomislite si, g. misijonar V me pošilja po Subaka, naj takoj pride k njemu.“

Katica je pogledala mežnarja čez ramo, rekoč: „Brijte si norce iz družega, pa ne iz mene! Takšen gospod, kakor je g. V, bo poslal po žida!“

„Verujte mi ali ne — kmalu bode tukaj. Bodete videli, da ga pripeljem semkaj!“

To je kuharico prepričalo. „Mežnar, ali ne bode pili glaž vina?“ — obrne naenkrat.

„Kdo ne bo pil, če dobi?“

Kuharica odide v kamro, nalije glaž vina in ponujajoč ga mežnarju reče: „In kaj hoče temu židu?“

„Na vaše zdravje, Katica!“ povzdigne mežnar glaž, napije se in zmaja z ramami: „Ja, ko bi jaz vedel!“

„Zakaj niste povprašali?“

„Takšen gospod ne obesi vsega vsakemu človeku na nos.“

„Glejte, da bodete to izvedeli; dam vam potém večerjo.“

„Je že prav! Zdaj pa moram hiteti, da ne bom kregan.“

Vzame kapo in hiti k Subakovi hiši, kjer je imel žid gostilno in štacuno.

Vstopi v gostilno. Bilo je tam nekaj tujih ljudij na mali južini. Subak, majhen, medel, obrit žid s krivim nosom je hodil od gosta h gostu, hvaleč sebe in druge. Ko zagleda mežnarja, pozdravi ga: „Ah, mežnar, dobro došli! Ste tudi žejni? V tej cerkvi bo menda vroče.“

„No, to že pretrpim! — Rad bi z vami nekaj spregovoril, gospod Subak!“

Žid pokima z glavo: „Kakor si želite. — Pojdite z menoj v drugo sobo. Kaj pa bi radi?“

„Častiti g. misijonar V . . . vas prosi, da takoj pridete k njemu.“

Žid se ustraši: „Jaz?“

„Dà. In takoj!“

Subak pogleda ojstro mežnarja: „Kteri pa je tisti častiti g. V . . .“

„Veste, tisti, ki tako lepo pridiguje.“

„In kaj mi hoče?“

„Ne vém, ni rekel mi niti besedice.“

„Hm, hm.“ — Ni bil jezen, ko je vas sem poslal?“

„Čisto nič! To je gospod, kakor angelj!“

„Veste kaj, mežnar? Počakajte malo. Bodem se boljše oblekel, kakor se spodobi, če kdo gre pred takšnega gospoda, in bode me k njemu peljali. Bode kaj pili?“

„Nimam denarja pri sebi.“

„Ali sem vas vprašal za denar? Hočete glaž piva?“

„No, bodi! Toda hitite, nimam veliko časa.“

„Za dve minuti bodem tu. Povém samo ženi, kam grém in vzamem drugo suktnjo.“

Odiše v štacuno in mežnar v gostilno, kjer je izpil svoje pivo.

„Taka-le pobožnost, kakor je zdaj tukaj, ni bila nikoli tu“, omeni jeden izmed gostov.

„Ni bila — in tudi ne bo!“ odgovori mežnar resnobno. Imam sicer veliko dela, a delam to rad; dolgo pa bi ne mogel tako težavnega dela opravljati!“

„Saj bode tudi priznanje sledilo!“ reče na to drugi.

„Priznanje? Prosim vas, ne govorite tako! Kakšno priznanje pa imam od vas? In takšno imam od vsakega! Marsikteri me bode še zmerjal!“

V tem pride žid v črni suktnji. Na vratu je imel bel, trd ovratnik in na glavi nov klobuk.

„Mežnar, pojdiva!“ — In šla sta. Mežnar poprej, žid za njim, vrat navzgor, glavo nazaj, nos proti nebu in roke v žepih pri suktnji. Štopal je kakor veteran. Šla sta molčé. Žid je premišljeval, zakaj ga misijonar kliče, mežnar pa je radovedno gledal, kdo gre v cerkev.

Prišla sta v župnišče.

Kuharica Katrica je stala, kakor po naključju v veži.

„Ah, gospod Subak, dobro došli! Kaj pa vas je sem pripeljalo?“

„Roko poljubljam, gospodičina. Bog vé, da sam ne vém. Jeden izmed teh milostljivih gospodov kanonikov izvolil je ukazati, da bi k njemu prišel.“

„To niso kanoniki, so le misijonarji,“ poučevala ga je Katrica.

„Kar ni, more še biti,“ rekel je zvito žid. „Tako učeni gospodje — —! Kje pa stanuje ta milostljivi gospod V . . .?“

„Mežnar vam pokaže. Ustavite se pa pri meni, nazaj gredé. Izogibate se me itak, kakor slaba vest.“

„Jaz — pa izogibati! Moj poklon ta čas.“

Ko žid pride do durij g. V . . ., obriše si čevlje, sname klobuk in potrka, naklonivši uho na duri.

„Ave!“ oglasi se g. V. znotraj.

Žid vstopi neprenehoma se uklanjajoč. Pomikal je nogo za nogo, kakor bi šel v polzskem blatu na hrib.

„Roko poljubljam, vaša milost. Izvolili ste ukazati —.“

„Nič nisem ukazal“, seže mu misijonar v besedo, „prosil sem vas samó. Ste vi gospod Subak?“

„Prosim, imam to čast,“ klanjal se je žid do tal. Misijonar se zasuče, gre k mizi, vzame iz nje pa-

pirček in podajajoč ga židu reče: „Tukaj vam izročam od nekega človeka 10 gld. Ogoljufal vas je za ta denar. Prosil me je pri spovedi, da ga vam izročim in tudi vas prosi, da mu odpustite.“ (Konec sledi.)

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

24. Gomila ali narečno „gromila“. Odtod nemška vas Gramilach, leta 854.: „Comilach“. Iz tega se vidi, da je národ govoril obe obliki jedno poleg druge.

25. Niz, nizek. Nižale. Neusach (= v Nizah), Neuschitz (= Nižice), Nižja ves.

26. Nov. Nova ves; Nova Sela, kar ljudstvo govori Navselih = Na Novih Selih.

27. Osoj = „od solca obrnjen“. Osoje (Ossiach) l. 1050: „Oscewach“; Osojnica, Osoščica, Osojve, nemški Wassei, Wassojen, Zojach (= Osojach).

28. Oster. Ostrovica, znani grad na Grobniškem polju (Krapfeldu), l. 861. „Astarwicza“. Ojstra, Ojstrica, Ojsternik, Ojstranka, Ostriach.

29. Peč pomeni v staroslovenščini tudi luknjo, votlino. Odtod Peče ali Pečavi pri Podkloštru; Nemci so napravili: „Peckau“. Pečica, Pečice, Pečnica, Podpeca, Podpeč, Pupitsch, nemška vas blizu Št. Vida, glasi se leta 979. „Bodpechah = V Podpečah“. Malpitsch je Mala Peč; Bela Peč v Karavankah.

30. Plana. Planitz, nemška vas, je Planica.

31. Plaz. Blass, Platz, Blassnig (Plaznik = ki na plazu stanuje) so imena nemških vasij.

32. Ples. Pleša, Plešišče, Plešavka, Plešerka, Plešivec, Plešiče, Plešovnik, Plessnitz, Pleschitzberg, Pleschberg.

33. Polica. Pollitzen, dve vasi na Nemcih.

34. Poljana. Na slovenski strani imamo štiri Poljane. Nemci izpremenili so to ime v „Pölling“, katerih smo našli sedem, potem Pölla, Pöllan, Pölland, Wöllan, Wölling; Pöllentz in Pollentzen od poljanica.

35. Polje. Nemška krajevna imena Napplach, Nampolach, Namlach so slovenski na Poljih, kar se narečno govori na Poljah. Dobropolje, Tröpolach (= v Dobropoljah).

36. Predel = meja, granica. Znana gora v Karavankah Predil je Predel. Potem vas Predel blizu Podkrnosa; Predl na nemški strani l. 1422.: „Predal“. Priel v labodski dolini; Riedl na Svinjski planini, leta 1292: „auf dem Predel“. In gotovo zanimivo je, da je tam še dandanes meja ali predel med velikovskim in vošperskim okrajnim glavarstvom.

37. Prekop. Kdo bi mislil, da ima nemška vas Kregab od te besede svoje ime; a l. 1136. nahajamo jo že v listinah: „allodium, quod dicitur Precop“.

38. Preseka. Preseggen, nemška vas na Zili.

39. Preval = hudournik. Prevalje; Preilitz nemška vas, kateri pravijo bližnji Slovenci Prevalice.

40. Raven. Ravno, Ravne, Na Ravnji, nemški vasi Raunach, Ranach.

41. Rov. Rove, slovenska vas; štiri nemške vasi Rojach imenovane so slovenski v Roveh, ako ne bi kazalo boljše izvajati jih od besede „raj“.

42. Rovt, rut od nemške besede „riuti“ = ledino orati, krčiti, kopati. Črez 20 takih naselbin se dá naštetih na slovenskih tleh. Odtod osebno ime Rutar. Tudi Nemci na Koroškem imajo mnogo krajevnih imen Geräut, Kreut itd., posebno pogostoma pa se nahajajo osebna imena Reuter, Reiter, Rauter, Neureuter, Kreuter itd.

43. Ruda. Tako je ime vasi na spodnjem Ko-roškem in sicer se je kopalo tam srebro.

44. Rit. Rtača, pa ne Vrtača, tudi ne Ortača. Nemška vas Rittolach ali „v Ritovljah“. (Dalje sledi.)

Presekarjeva palica.

(Národna pravljica.)

Presekarjevi nad Ribnico blizo Vrbskega jezera hranijo iz starodavnih časov palico, o kateri gre sledeča pravljica od ust do ust.

Pred več sto leti so prišli trije Lahi k Presekarju, ter ga pregovorili, da jim pokaže pot do podzemeljskih hramov pod Št. Marješko goro; slišali so namreč, da se v njih hranijo celi sodi zlata in srebra, ktere pa straži in zakriva sam satan. Strahoma gre Presekar ž njimi, jim kaže pot do uhoda, ali dalej se ne upa, ampak se ustavi pri uhodu in reče, da bo tam stražil, naj le sami opravijo in mu dél le semkaj prinesó. Ko so Lahi v temnih votlinah hudega duha zarotili, se jim spaka res prikaže, prikrite zaklade odpre in njim ponudi, ako bi mu za plačilo eno dušo zapisali. — Brž mu zapišejo dušo Presekarjevo, kateri je na straži stal. Lahi so potem napolnili svoje torbe in odnesli zaklada, kolikor so mogli, Presekarjev dél so seveda tam pustili in jo popihali ven skozi spoklino na drugi strani Št. Marješke gore.

Zaklada ogoljufan in hudiču prodan gre Presekar po dolgem čakanju zopet domu. Seveda imel je zdaj s satanom opraviti. V podobi prosičnega snopa se približa satan Presekarjevi koči in tam pred hišo na gnojšču se sprimeta v hudi vojski, tako da je gnoj daleč na okoli in visoko na kviško letel. K sreči je Presekarica to čudno vojsko skoz okno zagledala, hitro vzela škropilnik od durnika in začela vojskovalca škropiti. Tako je rešila svojega moža, kajti prosični snop je hitro zginil pred škropljenjem.

Vendar moža ni več trpelo doma. Potem ko je zaupal celo svojo skrivnost župniku, prijel je za romarsko palico in se podal v večno mesto Rim. — Po dolgem času je prišel sicer srečno nazaj. Svojo spremeljevalko v Rim, svojo palico namreč, obesil pa je na steno, na kateri menda še zdaj visi, pa veselja in poprejšnega miru on več nima. Zopet se podá na božjo pot. Drugo nedeljo po Veliki noči obhajajo v Pogorjeh v Rožni dolini cerkveni shod; tje se tudi Presekar podá. Od tod ga ni bilo več nazaj; je-li našel smrt v deroči Dravi, ali je res satanu zapadel, kdo vé? Njegova palica pa, s katero je preromal laško deželo, se še zdaj pri Presekarji nad Ribnico hrani in kaže. J. P—n.

Iz življenja imenitnih mož.

Jakson, znani ameriški general, je imel služabnika, kateri se je rad vpijanil. „Martin“, reče enkrat Jakson svojemu služabniku, „jaz te bodem moral vendar le zapoditi, kajti ljudje o tebi pripovedujejo strašne reči!“ — „Eh, kaj, gospod general“, reče Martin pogumno, „če bi jaz tudi vse verjel, kar ljudje o vas hudega pripovedujejo, moral bi že davno od vas ubežati.“

Walter Scott, angleški pesnik in pisatelj, je srečal enkrat berača. Ker ni imel drobiža, dal je beraču srebrni goldinar in rekel: „Tukaj imate, toda dobite od tega le toliko, kolikor navadno od mene dobivate.

Drugo mi ostanete »dolžni«—. „Bog vam plati, milostljivi gospod,“ zahvaljeval se je berač, in ohrani vas tako dolgo pri življenju, dokler vam bom mogel ta dolg povrniti.“

Izokrata, slavnega učitelja govornišstva v Atenah, je nekdaj vprašal, kako to pride, da je že toliko imenitnih govornikov izučil, ali sam kot govornik nikoli ne nastopi. — „To ni nič čudnega“, odgovori Izokrat. „Bрус, s katerim nože brusimo, tudi ni ojster!“

Profesor dr. Bischof v Petrogradu ni bil velik prijatelj ženskih in vselej je trdil, da žene stojijo gledé duševnih zmožnostij daleč za možmi, ker so baje ženske možgane za sto gramov lažje kot moške. Ko je ljubi profesor umrl, vagali so učenjaki njegove možgane in so našli, da so bili njegovi možgani še za 5 gramov lažji kakor navadni ženski možgani. —eč—

Spomladni cvet.

16. Šipek ali divja roža. (Rosa canina.)

Znamenje in podoba devištva so bile nekdam cvetlice „rože“, ki so bile prej vse bele. Padla je pa kapljica Jezusove krvi na rožo, ki je pod križem stala. Od takrat so postale rože rudeče, ter so nam znamenje prirsčne ljubezni. Tako basnuje o rožah stara slovenska mamica, in pripoveduje to kot zlato resnico svojim unučicam.

Rahlo se mora z rožo ravnati, da se ne pokvari, da lepega cvetu ne posuje, da nas v kožo ne zbode. Enako rahlo ravnaj tudi s prijatelji, da prijaznost ne ovane, in da se blago znanje ne podrè. Kakor pa roža tudi trnje ima, tako šteje naše življenje zraven srečnih dnij tudi nesrečne.

Viseči vrtovi babilonski so že rože nosili; sv. pismo kaže, da so bile Hebrejcem tudi znane. Rožam prvotni dom postavljamo sicer v Perzijo, vendar je roža zdaj povsod doma. Pisateljica Sappho jo je imenovala 600 let pred Kristusom, in mi jo imenujemo še zdaj „kraljico cvetlic.“

17. Šmarnica ali majolčica. (Convallaria majalis.)

Najlepši mesec celega leta posvetujejo Slovenci rožni devici Mariji in opravljajo ono pobožnost, katero imenujemo „šmarnice“. Ravno tako imenujemo tudi neko belo in zlahtnodisečo cvetlico, ki se dobiva meseca maja. Radi pogledamo šmarnice zavolj njih mične podobe, in radi si jih natrgamo zavolj njih prijetnega duha. Dobivajo se prav sredi bukovja, ali sicer po listnatih gozdih. Ž njimi v rodu je pa tudi volčja jagoda, ki ima na enojnatem stebelu slivastočrno jagodo, ktera hrani v sebi omoten strup.

Pogosto se zgodi, da otroci zavžijejo kak strupen plod, in potem bolehajo ali celo zamrjó. Ob taki nesreči za strupom je najprej potreba, zdravila za bljuvanje jemati, da se želodec izprazni. Potem pa naglo po zdravnika pošljite, da si rešite življenje in zdravje.

Fr. R.

Gospodarske stvari.

Naglo brušenje kosâ in srpov. Kose in srpi de-nejo se, predno se rabijo, v vodo, kateri je primešano malo žveplene kisline. Ko se iz vode vzame, se mora srp ali kosa obrisati. Taka kosa se potem rada nabrusi.

Kumare so večkrat grenke. Skušnje kažejo, da so kumare le vsled tega grenke, ker jih solnce obseva. Kdor želi, da ne bodo grenke, naj jim skrbi za zadostno senco.

Kmetom za svet. Žito je po ceni, in ni upanja, da bi se kmalu podražilo, ker se ga vedno več prideluje v Ameriki in Avstraliji. Prišli bodo pač časi, da bodeta ta dva dela svetá sama porabila žito, katero pridelata, a to še ne bode tako hitro. Kmet mora zatorej gledati na živinorejo, mlekarstvo in sadjarstvo. Živina in meso še ne bode tako hitro po ceni in pa v dobrem stanu se tudi ne bode dalo privražati iz drugih delov svetá. Avstralsko meso, ki se je pripeljalo na Dunaj, ni bilo tako okusno, kot če bi bila živina na Dunaju zaklana in dovoz se je vsled tega popolnoma opustil. Živinoreja se bode še dolgo izplačala. Kmet naj bolj gleda na travnike, da jih zboljša, in po njivah naj obilno seje krmske rastline. „Dom.“

Drobiž.

Lovska. „Lisec, danes sem pa ubil tri vrabice z enim strelom!“ Takó sem dejal ponosno grajskemu lovcu. »To ni nič posebnega«, odgovori mi, »jaz sem jih véasi — 20«. „To pa težko verjamem,“ dém zopet jaz. »Pa je vendar res«, odvrne on. »Tudi pet lisic sem ubil nekoč z enim strelom«. Ko zmajem z glavo, nadaljuje: »To je bil srečen slučaj! Na binkoštno nedeljo pelje stara lisica mlade iz luknje. Postavim se torej ta dan za skalo in dobro skrit čakam, da zagledam svoj plen. Kar pride starka s kokošjo v gobcu; Bog vé, kje jo je ukradla! Ko pride pred luknjo, spusti kokoš na tla in zalaja. Potem zopet zgrabi kokoš z zobmi. Na to priskačejo mlade lisice iz luknje in začno skakati krog starke, hoteč ji iztrgati kokoš iz gobca. Vsaka je silila v kokoš in v trenotku, ko so ravno vse tiščale glave vkup, ustrelim med nje in starka in štiri mlade so ležale na tleh.« „Tu ste imeli pač več sreče, nego pameti,“ rečem jaz težko zadržujoč smeh. »Saj sem dejal: Srečen slučaj je treba imeti pa dobro puško, ki zrna vkup žene in jih preveč ne raztresa.« Srečni Lisec!

Koliko dnij človek zapravi v svojem življenju? V prvih letih svojega detinstva, kedar človek še ne vé, kaj je življenje, zapravi zoper svojo voljo 87.000 ur. S spanjem zapravi, če računimo, da spi 7 ur na dan, 127.750 ur. Z jedjo zapravi 32.850 ur, z umivanjem 2.400 ur; s snaženjem nosú 1825 ur. Z boleznijo — če računimo 8 dnij boleznij na leto — 11.000 ur. Z drugimi rečmi 7300 ur. Vkup 293.173 ur ali z drugimi besedami: Človek je živel 50 let, „zapravi“ je 33 let in za delo porabil je le 17 let, če je res bil priden ter tudi od tega časa ni zgubil še precejšen del.

Pogumni Urh, fant od fare, pride po noči mimo velike luže. Kar se oglasi lužarjevih prebivalcev starešina „Urh! urh! urh!“ z debelim zamolklim glasom. — Mlajše iz zadruga se spodbadajo ščuvajoč druga drugo: „Vžgi ga! vžgi ga!“ — Urh plašno pogleda proti luži, češ: „Nisem vriskal, nisem pel, tako tih sem, da še pes ne zalaja — ta vražja drhal me je pa že zavohala!“ — „Vžgi ga! vžgi ga!“ ščuvajo na ubozega Urha; zdaj se pa naenkrat oglasi kakor cel kor škratov: „Le ga! le ga! le ga!“ brez konca in kraja. — Urh potisne klobuk na glavo in steče, kar ga noge nesó. Zasopljen odrine vežne duri, je zapahne s tresočo roko, v sobi

sede pri peči na klop. Predice se zdrezejo iz dremanja ter strmé pogledajo bledega Urha. — Urh pa jim pripoveduje, da so se tam pri luži zbrali fantje, pobje in pastirji iz vseh štirih vasi s kolmi, cepci in gorjačami in tudi tisti pretepavec Kruhov Luka, — pa jim je vendar zdravo kožo odnesel.

Uganke.

Skakalnica.

li.	si	stra-	go	Fr.	na-
pu-	u-	dr.	zaj	hu	dol-
up	že-	u-	Sem	ni,	Pre-
pal	pra-	in	sre-	slo-	dal;
strah	sem	ce	se	šern.	čno
je	in	zno,	vo	sr-	bal,

—rč.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev število-pisa v 11. številki.

**F r a k
r e v a r
a t l a s
n i t
c a p
e m i r
p e d p e d i
r u s
e v r o p a
š i v
e s i
r o b e e
n a n i**

France Prešern — Krst pri Savici.

Uganki v št. 10. so prav rešili: P. Povoden v St. Kancijanu; S. Povše v Krajih; Olga Vigele na Ziljski Bistrici; Jan. Drašler na Drašici; Helena Holmer in J. Ruprecht v Gospi sveti; Iv. Novak v Doljih.

Številopis v št. 11. so prav rešili: J. Wang v Beljaku; F. Kotnik v Vižmarjah; Micka Serajnik v St. Petru v Rožu; J. Hornböck v Rožu; J. Lučovnik v Šmarjeti; S. Povše v Krajih; J. Ruprecht in H. Holmer v Gospi sveti; V. Ogris v Slov. Plajberzi; J. Drašler v Dražici; P. Govže v Sušji; J. Rabič na Dobravi.

Smešničar.

* **Visokošolec A.:** Ti, gospica N. je pa res čudna ženska. Ali si opazil, kako je ustnici vedno vkup tiščala? Ves čas ni izpregovorila besedice. Prava pustoba! — **Visokošolec B.:** Veš, sicer klepeta še preveč, a danes je — zobe doma pozabila!

* **Voznik** ukaže ženici, ki gre po potu s težkim jerbasmom na glavi, na voz sestí. Ženska hvaležno sede, pa ohrani butaro na glavi. **Voznik:** „No, dajte vendar tudi jerbasm raz glavo!“ — **Ona:** „Je, ali bote pa korp tudi peljali?“

* **Dobro je povedal.** Gostu je natakarkar prinesel vrček piva, v katerem je bilo več pen, kakor piva. **Rekel mu je:** Natakarkar, vi ste se zmotili. Jaz se nočem briti, temveč — piti!